

Det er jo ikke ensbetydende med – og det er jo også det, vi har sagt i dag – at vi ikke støtter det forslag, der ligger fra justitsministerens side, men det er noget helt andet. Jeg siger så i den forbindelse: Vi mangler anmeldelsen, vi mangler autorisationen, og var de med, var det forslag blevet bedre. Men jeg har jo ikke stået og hamret på ministerens forslag. Jeg ved ikke, hvad der går af ministeren.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg er glad for, at fru Lissa Mathiasen og jeg har den her dialog, og at jeg trods alt fik provokeret fru Lissa Mathiasen til at komme med nogle positive tilkendegivelser om mit lovforslag. Men det lød bare en smule skævt, må jeg sige, i forhold til den diskussion, der ellers har været i dag.

Det er jo så helt fair, at vi er politisk uenige. Jeg vil sige til fru Lissa Mathiasen, at jeg ikke deler fru Lissa Mathiasens opfattelse af, at fordi der er to, tre, fire, fem eksempler på noget, der ikke ser pænt ud, og som faktisk også måske er noget, der er så slemt, at man må tage kraftig afstand fra det, så skal vi begynde at lovgive på et helt område, hvis det ellers er noget, der er meget velfungerende – det betyder det ikke at vi skal.

Det er meget typisk for Folketinget, at er der to eller tre problemer, er det lige pludselig noget, der skal lovgives om, og så påvirker vi millioner af mennesker i deres dagligdag, der pludselig skal til at leve efter et eller andet regelsæt. Men jeg vil sige til fru Lissa Mathiasen, at nu får vi en grundig udvalgsbehandling, og forhåbentlig vil fru Lissa Mathiasen anerkende, at det her lovforslag løser mange af de problemer, som Socialdemokraterne har løftet i deres forslag.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Og så er tiden også opbrugt for justitsministeren, men der bliver mere tid, for nu er det hr. Simon Emil Ammitzbøll for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg er glad for at bemærke, at justitsministeren trods alt mener, at det var rart, at vi også kunne være uenige. Og det glæder mig sådan set også, at ministeren mener, at mine indlæg er underholdende. Det ærgrer mig så bare, at talen fuldstændig illustrerer, at ministeren ikke har hørt

særlig godt efter – så har underholdningsværdien måske ikke været høj nok.

Jeg synes dog, at det er den mistolkning og mislytning af fru Lissa Mathiasens bemærkninger, der er foregået, som er det værste. Altså, hele ministerens afsluttende tale var jo stort set én stor misforståelse af debatten i dag. Jeg synes faktisk, det er ret grotesk. Socialdemokratiet er kommet med et forslag, der handler om ansattes overvågning og om, hvordan man kan beskytte deres retssikkerhed i sådan nogle tilfælde. Det handler overhovedet ikke om ministerens forslag, og det synes jeg ministeren skylder at forholde sig til i stedet for at blande de to ting fuldstændig sammen.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg kan sige til hr. Simon Emil Ammitzbøll, at det har jeg sandelig også gjort; jeg holdt en meget, meget grundig tale, hvor jeg gennemgik samtlige punkter i fru Lissa Mathiasens beslutningsforslag. Og min anke mod fru Lissa Mathiasen var såmænd, at fru Lissa Mathiasen brugte en stor del af de 10 minutter, der er til rådighed, til bare at stå og sige, at der ikke er sket noget de sidste par år, og at det er helt forfærdeligt, og at de ansatte har det noget så dårligt.

Kl. 15.30

Jeg vil sige, at en lang række punkter – også punkter, der er i det beslutningsforslag, vi behandler i dag – faktisk bliver løst i forbindelse med det lovforslag, der bliver behandlet samtidigt. Det hørte jeg bare ikke fru Lissa Mathiasen sige. Og derfor mener jeg, at det var en skæv måde at afslutte debatten på, at der ikke var nogen som helst form for anerkendelse af, at lovforslaget rent faktisk også går ind og sikrer en bedre beskyttelse af ansatte.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Nu ender det jo med at blive en lidt spøjst afslutning på debatten, at justitsministeren og jeg så kan diskutere fru Lissa Mathiasens tale og i øvrigt også justitsministerens. Men jeg mener stadig væk, at det, som ministeren ikke forholder sig godt nok til, er Socialdemokraternes forslag om at beskytte ansattes rettigheder med hensyn til ikke at blive overvåget en hel arbejdsdag igennem, og det psykiske pres, det kan give på ansatte at være udsat for den form for overvågning.